

Franz Fischlerin komission puolesta antama vastaus

(21. tammikuuta 2004)

Itämeren lohenkalastuksen yhteisön tason sääntelyyn sisältyvät suurimmat sallitut saaliit (TACit) ja kiintiöt sekä tekniset toimenpiteet, joilla pyritään turvaamaan kalavarojen kestävä käyttö. Komissio perustaa TAC- ja kalastuskiintiöehdotuksensa tieteellisille lausunnoille, kuten yhteisessä kalastuspolitiikassa on tavanomainen käytäntö. Komissio uskoo, että tällaiseen menettelyyn perustuvan käytössä olevan kalastuksen sääntelyn avulla kalakannat on mahdollista säilyttää.

Yksittäisten jäsenvaltioiden kiintiöt perustuvat suhteellisen vakauden käsitteeseen, joka on yksi yhteisen kalastuspolitiikan tärkeistä osatekijöistä (ks. neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002⁽¹⁾ 20 artiklan 1 kohta). Kansainvälisen Itämeren kalastuskomission (IBSFC) tasolla ja osana lohta koskevaa vuosien 1997–2010 toimintasuunnitelmaa vuonna 2002 hyväksytty suositus nro XIX saattaa kuitenkin tulevaisuudessa johtaa joihinkin sen suuntaisiin muutoksiin, jollaisia arvoisa parlamentin jäsen ehdottaa. Edellä mainitussa suosituksessa todetaan, että IBSFC päättää viljeltyjen lohien määrän kasvuun perustuvista lisäkalastusmahdollisuuksista, jotka jaetaan osapuolille suhteessa niiden tekemiin poikasistutuksiin. On myös huomattava, että voidakseen käyttää näitä lisäkalastusmahdollisuuksia kyseisen osapuolen on osoitettava, että se pystyy kohdentamaan kalastuksen ainoastaan viljeltyihin lohiin harjoittamalla lisäkalastusmahdollisuuksia vastaavaa kalastusta ainoastaan tarkoin määritellyillä kalastusalueilla ja osallistumalla laajaan rasvaevän leikkausohjelmaan, jonka avulla luonnonvaraiset ja viljeltyt lohet voidaan erottaa toisistaan. Tämän uuden kalastusstrategian tavoitteena on siirtää kalastus luonnonvaraisen lohien ja viljellyn lohien sekakalastuksesta kalastukseksi, jossa kohteena ovat pääosin viljeltyt lohikannat.

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 2371/2002, annettu 20 päivänä joulukuuta 2002, elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämisestä ja kestävästä hyödyntämisestä yhteisessä kalastuspolitiikassa (EYVL L 358, 31.12.2002).

(2004/C 78 E/0890)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-3616/03

esittäjä(t): Esko Seppänen (GUE/NGL) komissiolle

(5. joulukuuta 2003)

Aihe: Kalastuskiintiöiden määrääminen uusille jäsenmaille

Miten komissio aikoo määrätä asianmukaiset kalastuskiintiöt Itämerellä uusien jäsenmaiden liittyessä unioniin ja onko niihin mahdollista sisällyttää uusille jäsenmaille esimerkiksi lohien istutusvelvollisuutta?

Franz Fischlerin komission puolesta antama vastaus

(21. tammikuuta 2004)

Kalastuskiintiöiden ensimmäinen jakaminen uusille jäsenvaltioille tapahtuu liittymissopimuksessa määrättyjen suhteellista vakautta koskevien perusteiden mukaisesti. Itämeren osalta jakoperusteet ovat Kansainvälisen Itämeren kalastuskomission (IBSFC) käytössä olevan menettelyn mukaiset. Itämeren suurimmat sallitut saaliit (TAC) vuodeksi 2004 sovittiin IBSFC:n vuosikokouksessa syys-lokakuussa 2003, ja ne on saatettu osaksi yhteisön lainsäädäntöä vuoden 2004 TAC- ja kiintiöasetuksella.

Yhteisön lainsäädännössä ei nykyisin ole jäsenvaltioille asetettua lohien istutusvelvollisuutta, eikä sellaista näin ollen voida myöskään asettaa uusille jäsenvaltioille. Myös kaikkia uusia Itämeren rannikkojäsenvaltioita koskevalla IBSFC:n tasolla on kuitenkin annettu joukko lohta koskevaan vuosien 1997–2010 toimintasuunnitelmaan liittyviä suosituksia, joihin sisältyy luonnonvaraisten lohikantojen palauttaminen potentiaalisiihin lohijokiin.